

[Eva Møller]

erhvervslivet, men ikke ønsker et langvarigt videregående studium.

Når vi ønsker at fastholde gymnasiets oprindelige målsætning, må undervisningen ligge på et højt fagligt niveau og tilrettelægges sådan, at den enkelte elevs behov for indlæring af konkret og præcis viden opfyldes. Det er nødvendigt for at give eleverne det bedst mulige indgangsniveau til deres videre studier.

Det er rigtigt, at gymnasieloven i sig har elementer fra almenskoleloven af 1903, men der er da løbende sket en revision af loven og de tilhørende bekendtgørelser. Senest i 1971 er der sket en gennemgribende ændring i gymnasiets struktur og i beskrivelsen af de enkelte fag og deres indhold, ændringer, der var så gennemgribende, at det har givet anledning til mange nye lærebøger og til en del efteruddannelse af lærerne. Men gymnasiet har stadig levet op til sin lovtæst, og det skal jeg da være den sidste til at beklage.

Men når ministeren nu og tidligere i folketingsbeslutningen af 4. juni 1980 om de 16-19-åriges uddannelse i punkt 7 slår fast, at korte perioder med relevant praktisk beskæftigelse inden for arbejdslivet bør indgå i gymnasiet, må vi sige fra. Det konservative folkeparti mente dengang og mener stadig, at dette vil være med til at sænke niveauet i gymnasiet, da det, der er relevant praktisk beskæftigelse, vil være forskelligt fra elev til elev og derfor ikke kan inddrages i den fælles undervisning, der selvfølgelig vil få mindre tid til rådighed.

Jeg ved godt, at den slags tidsmæssige nedskæringer ikke bekymrer regeringen. Vi har jo også oplevet en nedskæring af lektionslængden og en ferieførlængelse, uden at det gav anledning til formelle niveauændringer, hvorfor ministeren formentlig vil påstå, at niveauet er uændret. Men alle vi, der daglig beskæftiger os med arbejdet i skolen, ved, at man ikke kan lære eleverne samme stofmængde på kortere tid. Det er levende mennesker, vi arbejder med, ikke maskiner, der på grund af teknisk udvikling kan klare mere og mere på samme tid.

Vi mener tværtimod, at der må gøres en indsats for at leve op til de bestemmelser, der gælder for gymnasiets enkelte fag, for sprogenes vedkommende således, at man skal kunne forstå og benytte det pågældende sprog og desuden have kendskab til den eller

de kulturer, hvor sproget er hovedsprog. Ser man på alle de øvrige boglige fag, gælder det, at man skal have kundskab, forståelse, evne til at karakterisere, vurdere, iagttage, belyse sammenhænge og analysere, eventuelt analysere kritisk. Ordvalget, der går igen i alle disse bestemmelser, er vel næppe tilfældigt, hvorfor det må være rimeligt at konkludere, at det, man har ønsket, og det, som lærerne derfor er forpligtede til, er at give eleverne kundskaber, forståelse for sammenhænge samt evne til at analysere.

Det er krav, det er naturligt at stille til elever, der seriøst arbejder sig henimod en længerevarende uddannelse, men man kan nok tillade sig at spørge, om gymnasiet, som det er i dag, også lever op til disse krav. Det er der meget der tyder på at det nuværende gymnasium ikke gør i så høj grad som i tidligere tider. Vi hører ofte fra de højere læreanstalter, at man nu må bruge op til halvdelen af det første studieår på at lære eleverne det pensum, de burde være og tidligere var velbevandrede i fra deres gymnasietid. Det burde med den nuværende adgangsbegrænsning til de højere uddannelser langt snarere være således, at de studerende, der nu påbegynder et studium og altså har en studentereksamen med et passende højt gennemsnit, var bedre kvalificerede end de studerende, der under den fri adgang påbegyndte et studium.

Efter min opfattelse skyldes dette misforhold, at man i øjeblikket sætter danske gymnasielærere på en næsten umulig opgave, idet de skal undervise en lang række elever, der egentlig ikke er motiverede for en studieforberedende uddannelse, men alene for en uddannelse - for ikke at gå arbejdsløse eller for at kunne leve op til de krav, samfundet af i dag stiller om et stadig højere uddannelsesniveau.

Da det imidlertid er lykkedes for socialdemokratiet imod størstedelen af forældrenes ønske at afskaffe realeksamen, har danske unge nu kun mulighed for at tage en studentereksamen, hvis de vil have en eksamen, da folkeskolens udvidede afgangsprøve jo ikke er tillagt reel kompetence.

Alle disse unge, der nu er kommet i gymnasiet blot for at få en uddannelse, spørger med den almindelige sunde indstilling, der karakteriserer størstedelen af den danske befolkning og dansk erhvervsliv: hvad kan det bruges til? Hvad er nytteværdien af denne